

Petr Hugo Šlik: Lajka

Včera jsem se dozvěděl, že Lajka se nikdy ze své dobrodružné výpravy do vesmíru nevrátila. Až do včerejška jsem si myslel, že ji sovětsí vědci v bílých pláštích po přistání v Bajkonuru v pořádku vyndali z rakety, dali jí misku plnou toho nejlepšího jídla a až do večera ji drbali za ušima. Myslel jsem si, že určitě dostala nějaká vyznamenání a leningradští pionýři s ní pak v létě chodili na dlouhé procházky podél řeky nebo do lesoparku prohánět se mezi mladými břízami. Představoval jsem si, že se na ni jezdily dívat delegace z celého světa, ona se dožila vysokého věku a nakonec zemřela klidnou smrtí ve spánku v nějaké přepychové boudě, kde jí na stěnách visely všechny ty medaile a vystřižené články z novin a časopisů.

Ale ne. Nikdy se nevrátila! Víím, že tehdejší technika neumožňovala tak složitou operaci, jakou stažení jednoho psa z oběžné dráhy zpátky na Zem určitě je, ale od chvíle, kdy jsem se to dozvěděl, musím přemýšlet nad smutným Lajčíným osudem. Co si asi myslí fena sedící v raketě vystřelené několikasetkilometrovou rychlostí kolmo vzhůru? Jaké myšlenky se jí honily hlavou, když se z okénka rakety dívala na modrou planetu pod sebou a hádala, kde tam asi tak leží její miska s jídlem a co v ní asi je? A jak jí bylo, když si poprvé uvědomila, že už se tam nikdy nevrátí (protože jsem přesvědčen o tom,

že jí to předtím neřekli)? Určitě si vzpomněla na všechny lidi, psy a kočky, kteří zůstali dole a se kterými se ani nerozloučila. Představuji si tu hrůzu v Lajčíných očích, když se příd její rakety natočila směrem k několik světelných let vzdálené galaxii a Země za okýnkem byla čím dál tím menší...

Lajko!

(2022)

